

for at lukke Dørene. Der maa herved sondres imellem, om en saadan Udvidelse søges begrundet i Retshaandhævelsens Tarv eller i det Hensyn at skaane visse Personer for den Offentlighed, der bestaar i fremmedes Overværelse af Retsmødet.

I førstnævnte Henseende haves for Øjeblikket Bestemmelsen i § 29 om Dørenes Lukning udenfor Domsforhandling, naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Denne Regel tjener f. Eks. til at forebygge, at Sigtedes medskyldige faar visse Oplysninger. Den virker ogsaa i Retshaandhævelsens Interesse ved at anvendes, naar en Retsforfølgning er indledet, og Personer, der tilsiges som Vidner, kan befrygtes at ville lade deres Forklaring paavirke uheldigt af Offentlighedens Tilstedeværelse, jfr. herved § 32, næstsidste Punktum. Der fremkommer imidlertid Tilfælde af beslægtet Art, hvor §'ens Regel ikke slaar til og hvor der med ny Begrundelse er Trang til en ny Regel. Politiets Erfaringer har vist, at der i vidt Omfang — saasom ved Afpresning eller Forbrydelse mod Kønssædeligheden — maa regnes med den Kendsgerning, at en Retsforfølgning overhovedet ikke bliver indledet, fordi den, der har været Offer for en Forbrydelse, foretrækker at undlade at reagere maaske endog at risikere Forbrydelsens Gentagelse, idet han eller hun ikke vil udsættes for Retsmødets Offentlighed, og derfor afholder sig fra at gøre Anmeldelse.

Der er vistnok særlig Grund til at fremhæve Afpresning, hvorom Københavns Politi i den senere Tid har behandlet et større Antal Sager. Denne Forbrydelse er særdeles farlig saavel paa Grund af de skæbnesvangre Virkninger, den kan have paa dens Offers hele Tilværelse, som fordi det maa anses som givet, at Forbryderen ikke alene vil kunne tiltvinge sig økonomiske Fordele, men ogsaa fremkalde ulovlige Handlinger eller usædelige Forhold. Der kan ogsaa nævnes de ikke sjældne Tilfælde, hvor Personer, som driver Homoseksualitet som Erhverv, har gjort sig skyldige i Røveri eller Tyveri overfor Personer, som har søgt Omgang med dem. Politiet kan, saalænge Sagen er til Efterforskning, holde den skjult for Offentligheden, og ved paa given Anledning at tilkendegive Publikum dette fik det københavnske Politi netop Erfaring for, at adskillige Anmeldelser om Afpresningsforbrydelser var holdt tilbage af Frygt for Skandalisering ved offentlig Fremdragnings af de Svagheder hos Offeret, der er Holdepunktet for Afpresningen. Men naar Forfølgningen gaar over til Retten kan Politiet ikke garantere Hemmeligholdelse, og Muligheden herfor kommer til at bero paa Tilfældigheder. At der efter § 31 kan afsiges en Kendelse, der hindrer Pressemeddelelser, giver ikke Værn mod de Oplysninger fra Retsmødet, der kan spredes gennem Personer, der er kommen tilstede.

Der kan være Personer, der overhovedet ikke vil give andre Indblik i, at de har været eller fortsat er Genstand for forbryderisk Behandling. Dem kan Retsplejen ikke hjælpe. Men denne bør ikke være indrettet saaledes, at Hensynet til Offentlighed, der i Almindelighed med Rette er bestemmende for Retsformerne, lægger sig i Vejen, naar Borgeren ønsker at paakalde Straffelovens Værn overfor egentlige Forbrydelser. Dette er imidlertid for Tiden Tilfældet, fordi Retsplejeloven indskrænker sig til at ordne Forholdet, naar Sag er rejst for Myndighederne, medens der yderligere kan være Trang til at jævne Vejen for, at Sagen overhovedet rejses.

Hensynet til at skaane den enkelte for Ulempe og Lidelse ved de aabne Døre kommer frem overfor mødende Personer, der ikke er sigtede, overfor Sigtede (Tiltalte) og overfor disses ikke mødende nærmeste.

§ 29 har her Reglen om Dørlukning i borgerlige Sager, naar offentlig Forhandling vilde tilføje nogen en uformøden Krænkelse. Overført til Straffesager vilde herunder i første Række falde Krænkelse af et Vidnes Privatlivs Fred, naar Vidnet f. Eks. blev nødt til at blotte sin moralsk angribelige Adfærd eller offentligt at oplyse om sine i økonomisk eller anden Henseende uheldige Forhold. Vidnepligten gælder efter § 170, saa længe Spørgsmaalets Besvarelse ikke vilde udsætte Vidnet selv for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd, hvorhos et vist Forbehold er taget med Hensyn til Forklaring af Sigtedes (Tiltaltes) med ham samlevende Ægtefælle og med Hensyn til Oplysning om tidligere Straffe. Selve Vidnepligten gaar derfor saa langt, at den afsætter et bredt Felt, hvor dette, at den kræves opfyldt i Offentlighedens Paahør, undertiden kan føles som en alvorlig personlig Krænkelse eller et Indgreb i Familie- eller andre værdifulde Følelser. Herhen hører efter Omstændighederne ogsaa Forklaringer af dem, der har været Genstand for Krænkelse af Kønssædeligheden. Den Anvisning, § 29 giver paa Dørlukning af Hensyn til